

12. se. trin. 2. række.

Skårup kirke 26.08.2012

Salmer: 5, 584, 302, 368, 313 v.1-3, 417

Tungens Kød.

Der var engang en mand, der giftede sig med en skøn og frodig kone. Hun havde masser af dejlige former og kurver, hun talte og sang, og når hun lo, var det med hele kroppen. Men ikke lang tid efter de var blevet gift, begyndte konen at svinde ind. Hendes hud var ikke længere blusende, men blev mere og mere grå og gennemsigtig. Alle de frodige former og kurver forsvandt, og hun hverken sang eller lo mere. Manden forstod ingenting.

Han prøvede at tage alt muligt lækkert med hjem til hende. Alt fra Foie Gras til kager, han bragte hende den ædleste chokolade i fine æsker og stod endda selv ved komfuret og stegte pølser i svøb, men lige lidt hjalp det, hun blev bare mere og mere tynd, tavs og trist.

En dag mødte manden en gammel bekendt, der gik en tur med *sin* kone. Konen var ganske dejlig med frodige former

og kurver, smilende og med røde kinder. ”Sikke dog en dejlig trind og glad kone, du har”, sagde manden til vennen. ”Det var min også engang, men det er slut for længst. Lad os bytte koner for en stund, så min kone måske igen kan blive rund og glad.” Det indvilligede den anden mand i, og de byttede koner for en stund. Og ganske rigtigt varede det ikke længe, før den tynde, triste kone igen blev rundere. Hun fik farve i kinderne, og snart lo hun atter med hele sin krop, så det var en fryd. Til gengæld svandt vennens trinde kone ind i sit nye hjem og blev tyndere og blegere og trist. Manden forstod ingenting og tog nu fat i sin gamle ven. ”Din kone er er blevet tynd og tavs, selvom jeg har prøvet at fede hende op med alverdens retter, og min kone er igen blevet rund og glad hos dig. Hvad er det, du gør ved min kone? Hvad har du givet hende at spise?”

”Jeg har såmænd blot givet din kone tungens kød”, svarede hans ven.

”Tunge!” udbrød manden og skulle lige til at blive rasende, men hans ven fortsatte: ”Ja, tungens kød. Hver aften over maden, fortæller jeg om alt, hvad jeg oplevet i løbet af

dagen, alt hvad der var dejligt og smukt og alt hvad der var stygt og svært, og så lader jeg min, og siden din, kone fortælle om alt, hvad hun har oplevet. Se dét, min ven, er tungens kød.”

Dagens tre læsninger, lyriske og alvorlige, som de er, omhandler alle tungens brug, ordets brug. Jonas forsøger at frygte fra Gud og den opgave, han er blevet stillet, men det er selvfølgelig umuligt, og det erkender han i hvalens bug, hvor han med takkesang hengiver sig til Guds hånd og vilje. I Jakobsbrevet markeres tungens magt. Med den kan vi både velsigne og forbande, med den kan vi både skabe og tilintetgøre – og derfor er tungen en magtfuld lille legemsdel, som vi skal bestræbe os på at kunne tøjle. Matthæus går et spadestik dybere. For hvad hjertet er fuldt af, løber tungen over med. Vi skal kendes på vores ord, der sætter lyd på vores hjerte og forstand. Ordets magt og betydning må vi ikke være i tvivl om. I bjergprædikenen sidestiller Jesus dét at kalde sin bror for tåbe med dét at begå drab. Vi ved, hvad ord kan gøre. Når vi tænker tilbage

på vores liv, vil vi allertydeligst huske de øjeblikke, hvor vi enten blev æret eller hånet, ophøjet eller fornædret. Hvis vi tænker på situationerne, vil vi måske opdage, at ordene forfølger os mindst lige så meget som handlingerne.

Når vi i dag får at vide, at vi skal dømmes for hvert tomt ord, vi har talt, tror jeg ikke, vi skal tolke det, som al det ligegyldige hyggevrøvl, vi kan finde på at udfylde stilheden med, men nærmere de ord eller den tavshed, der lægger mennesker øde. De ord, der ødelægger, gør skønhed grim, gør mening meningsløs og forvandler samhørighed til ensomhed.

Fortællingen om tungens kød skal i al sin simpelhed illustrere, hvordan vi mennesker kun kan gro og trives i skæret fra vores næstes funklende øje, i den andens varmende hengivelse og opløftende ord. Men er hjertet tomt, kan gnist, varme eller opmuntring hverken gives eller modtages. Er hjertet tomt, bryder man forbindelsen – den forbindelse, vi her kalder Helligånden. Den hellige, livgivende forbindelse mellem det himmelske og jordiske mellem mennesker, mellem tunge og øre. Fornægter man

den forbindelse - bespottet man den ånd - da lukkes ikke blot ens eget åbne hjerte, man risikere også at gøre verden mindre for sine medmennesker.

Forud for Jesu udbrud om bespottelse mod ånden og gode og onde mennesker, har han, ifølge evangeliet, netop helbredt en mand, der var både stum og blind og besat af en ond ånd. En flok farisæere er vidner til underet, men de tænker ved sig selv, at det nok er ved Satans magt, at Jesus helbreder. Det ville måske være mere nærliggende at glæde og fryde sig over pludselig at høre en stum mand tale, over at blive set af en mand, der tidligere var blind - se og mærke hans glæde over at få livet igen. I stedet er deres første tanke, at Jesu undergerninger er Djævlens værk. Jesus anfægter ikke så meget de onde tanker, de retter imod ham som menneskesøn, som han anfægter deres manglende forståelse for øjeblikkets mirakel. De var vidne til et sammenstød mellem jord og himmel, og de begreb det ikke. Tværtimod malede de det over med kullet fra deres hjertekammer. Vi kan alle være smålige, mistroiske og

nidkære, som farisæerne portrætteres her, og det skal vi alle også nok tilgives, men hvis vi lukker hjertet og på ingen måde er åbne overfor forbindelsen, muligheden, meningen, forsoningen og ja, den eviggyldige kærlighed, så kan de af gode grunde ikke råde for én. Derfor er bespottelsen af Helligånden den største synd, fordi man ser alt, hvad der er godt, som en selvfølge, som noget ligegyldigt eller som en tilfældighed. I farisæernes tilfælde så de noget godt som noget ondt, de så mere end Jonas' tegn, mere end Salomos visdom – de så selve Guds forsoning med mennesker, og kaldte det djævlens værk.

Om vi gør vores omgivelser mindre, grimmere eller ligefremt ondt - i alle tilfælde tager vi livet fra livet.

Helligånden er forbindelsen mellem det guddommelige og os – det er den ånd, der får os til at se, får os til at høre og får os til at begribe i begejstring. Vi fornemmer den til tider, når noget forunderligt og glædeligt sker i vores liv, men også når sorgen og frygten rammer, og vi alligevel ikke mister håbet. Er vi åbne og ydmyge overfor det, kan vi en gang i mellem blive overrumplet over livets mirakel. For

livet *er* et mirakel. Vi er alle omvandrende mirakeler. Vi kan glemme det, når vi med tungt sind ser på verden, ser på os selv og på hinanden. Glemme, at det er Guds mirakuløse skaberværk, vi ser på. Men vi har en tunge i vores mund, og med den kan vi minde hinanden om det. Med den kan vi vælge ikke at spotte, men at hylde Helligånden ved lovsang. Med ord kan vi skabe og tilintetgøre. Hvad, vi vælger, er op til vores hjertes fylde - det er derfor vi hver søndag beder om at kunne opløfte vores hjerter til Herren og prise hans navn for alt, hvad der er blevet os givet – til det har vi brug for hans Ånd.

Amen.

Kirkebøn:

Herre vor Gud, himmelske Far

Vi takker dig for livet, du har givet os, og for de medmennesker, du har givet os at dele det med. Vi takker for din kirke – her og over hele verden. Her kan vi høre dit befriende ord og finde styrke, når vi vakler. Bevar os i troen og giv os indsigt, så vi ved, hvordan vi skal leve efter din

vilje. Giv os mod til at følge din vej, som du har ladet din Søn vise an, og forbarm dig over os, når vi farer vild. Åben ved din Helligånd vore øjne, så vi kan se det gode for det, det er. Lad os i din kærlighed finde fred, lad os bære frugt, så vi kan samle i stedet for at adskille.

Trøst de modløse og bange. Vær hos de ensomme og forpinte. Giv os styrke til at hjælpe hinanden og tilgive hinanden.

Vi beder dig for øvrigheden, regeringen og folketinget, alle med ansvar for vores fælles velbefindende – giv dem visdom til at forvalte deres indflydelse til alles bedste.

Skænk os en daglig opstandelse, så vi lære at leve som de levende, frie og kærlige mennesker, vi er skabt til at være. Det beder vi om i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen

Meddelelser: Præ/post, nadver, stå op, næste søndag, andre arrangementer.

Lad os med apostlen tilønske hinanden...